

A ZIK-ösztöndíjasok beszámolója

Gyönyörű volt Erdély! - Május végén a kollégium (a budapesti Balassi Bálint Intézet) szervezett számunkra egy utat Erdélybe. Nagyon szép és megható volt olyan emberekkel kapcsolatba kerülni, akiknek a mieinkhez hasonló gondjaik vannak a magyarság fenntartására vonatkozólag.

Rengeteg helyen jártunk. Csíkszögödön laktunk egy nagyon helyes családnál. Nagy vendégszeretettel fogadtak és nagyon finomakat főztek nekünk. Ide tértünk vissza minden este.

Voltunk Nagyváradon, Kolozsváron, ahol megnéztük Mátyás király szülőházát, Torockón, Parajdon egy sóbányában, Korondon, a Szellőtetőn, Gyimesben. Csíkszeredán megnéztük a Hargita néptáncgyűttes fellépését.

A legmeghatóbb az a Csíksomlyói búcsújárás volt. Ez egy zarándoklat, amely minden évben megismétlődik. A résztvevők egész Erdélyből és Magyarországról jöttek. Hihetetlen volt látni, hogy a kis öregasszonyok is 7 km-t vagy többet is gyalogoltak végig! Mindenki egy órára érkezett, mert akkor kezdődött a mise. Sok ezer ember gyűlt össze a dombtetőn, a szabad ég alatt. Fantasztikus volt!

De akkor lettünk libabőrösök, amikor a mise végén a sok ezer ember felállt és együtt elénekeltük a magyar és a székely himnuszt.

Aztán következett Tusnádfürdő, ahol egy Néprajzi Múzeumot néztünk meg, majd a Csukás tó, a Mohos Láb, a gyönyörű Szent Anna tó, a Büdös Barlang. Eljutottunk a Bálványos Várhoz, de mivel annyira zuhogott nem tudtunk felmenni. Voltunk a Nyergesetön és megnéztük a

Szabadságharc emléketemőjét, Kézdivásárhelyen Gábor Áron házát és szobrát és a Kézdivásárhelyi templomot. Gelencén voltunk egy ezeréves templomban, ahol még eredeti freskók vannak a falakon Szent László legendájáról és a Passióról. Kászonyvidéken egyszer meghívtak minket ebédelni. Annyi finomságot ettünk, hogy aztán már nem is vacsoráztunk. Voltunk a Mádfalvi Veszedelem emlékműnél, Szárhelyen a Lázár kastélyban,

Gyergyószentmiklóson, Pongráctetőn, a Békás-szorosnál – ott piknikeztünk, a Gyilkos tóban csónakáztunk, Szelykefűrdőn megnéztük Orbán Balázs sírját. Segesváron láttuk a tűztornyot és "Drakula" házát, ami nem egy hegytetőn van, hanem a város központjában és nem félelmetes, hanem inkább barátságos...

Olyan jó érzés volt az, hogy azt az egész történelmet, amit sok éven keresztül tanultunk most élőben láthattuk, és tapasztalni, hogy mindez nemcsak könyvekben vagy képeslapokon létezik, hanem a valóságban is.

Pérez Leidemann Nati,
Mihályfy Juli,
Lajtaváry Zsu.

b.-j.: Lajtaváry Zsuzsi, Pérez Leidemann Nati, Mihályfy Juli és diáktársak a Békás-szorosban

KIS NÉPTÁNCOSOK A SZENT LÁSZLÓ ISKOLÁBAN (2. RÉSZ)

Májusi számunkban ígértem egy részletesebb s adatokkal bővített írást a szép "magyar fellépésről"... Mert ha valaki magyar néptáncot jár vidáman s önféledten, az igazi és való magyar esemény, akkor is, ha nem magyar, aki járja! Ez főleg manapság érvényes, amikor a megmentés, megmaradás, a terjesztés sokágúságáról kell gondoskodni! Minél több fronton kell "támadni" a köztudat-terjesztéssel!

Hát ilyen volt az argentin gyermekek "magyar folkbemutatója" is. Nem szóra-nyelvre, hanem néptáncra támaszkodó kulturális és magyar örökség átadásnak lettünk tanúi mindazok, akik megnézhették a kis előadást. A terem zsúfolásig tele volt büszke szülőkkel, tanári karral, de számos "magyar-magyar" nézővel is. Megrázó hangulat kerekedett, nemcsak a szép ritmus hatására, hanem a gyermekek kedves, de egyúttal kifogástalan előadása láttára! Kerülgetem, kerülgetem, de azért mégis muszáj elmondjam, hogy azért akadt egy magyar származású kis táncos is a csoportban, aki 10 éves fiam, Szánti volt. A Szent Lászlóban járja az 5. osztályt, és ezért volt hivatalos az ünnepségen ő is.

A betanított koreográfia a dél-dunántúli táncrend alapján készült és szintiszta eredeti táncmotívumokból állt. A gyermekek öltözetje pedig egyes mamák ügyes kezei munkájának köszönhetően matyó

(kisfiúk) és kalocsai (kislányok) népviseletből állt. Egyes viselet-darabok ugyan nem is anyagból, hanem papírból, s nem hímezve de szakszerűen festett hűségesen magyar virágmintákkal voltak díszítve, és viselőik mégis egészen úgy néztek ki, mintha valahol Magyarországon léptek volna fel egy gyermek táncműsorban...

Maga a táncot a gyerekek lépésről-lépésre, lassan, türelmesen, hol zenére, hol tapsos kísérettel, egy egész hónapon át tanulták meg. Először neheztelnek ígérkezett, de ahogy teltek a napok nemcsak a lépés kinézése s maga a mozgás stílusa, hanem bizonyára a csoportszellem is annyira fejlődött, hogy már utolsó héten egy rutinosan összejátszódnó tánckarnak is elmehtek volna.

A gyerekekkel felváltva dolgoztunk Roglich Natival. Most kérem figyeljen ide minden *dörzsölt* néptáncos: hihetetlen volt, de a két utolsó gyakorlat darabonként majdnem 4 órát tartott és a kis táncosaink még így is folytatták, hogy egyedülálló produkciójuk "perfekt" legyen, hogy büszkéik lehessenek rá (erről persze elbeszélgettünk többször is: hogy az az igazi, ha mindent belevetünk, hogy az eredmény az erőfeszítésünket tükrözhesse!) Tíz-éves gyermekekkel már nagyon is lehet így beszélni: felelősségről, büszkeségről, komoly munkáról és nehézségeik legyőzéséről! Felebarát

iránti tiszteletéről és elfogadásról is szó esett sokszor...

Értékes tapasztalat volt számomra. Majdnem az összes kis diákot ismerem két éves koruk óta, és a végén pedig egy sokkal mélyebb kapcsolat alakult ki mindnyájunk közt. Bevallom, nagyon örültünk elsősorban annak, hogy az iskolát így "reprezentáltuk", mármint valódi magyar örökséget alkalmazva, és másodsorban annak, hogy ennyi meghatódás, mosoly és szinte könny fakadhatott belőlünk.

Kihasznlom ezt az alkalmat, hogy megköszönjem Roglich Natinak (az iskola volt diákja és kiváló néptáncos is), hogy maga mellé hívott s hogy ezáltal "megosztotta" velem a sikerét! Mert így egyben büszke mama, néptáncos és magyar lehettem a szeretett Szent László iskola falain belül is, ahol sok évvel ezelőtt én magam is (mint sokan mások) elkezdtem a magyar óvodát, cserkészet, néptáncolást, míg a kedves Pesti Péter kente nekünk a finom zsíros feketekenyereket! Köszönöm szépen! (ZK)

Györgyi 80. születésnapján

IN MEMORIAM Sáfrány Györgyi

Nagykanizsa, 1920. szeptember 15 -
Buenos Aires, 2004. július 3

Két év múlt el, hogy Györgyi eltávozott körünkől, örök nyugovóra. Mozgalmas, aktív, gyümölcsöző életéből azzal a kivételes elégtelével távozhatott, hogy nemcsak élő utánpótlást volt képes kitermelni maga után, hanem munkáját állandóan tükrözi eme követők munkája, amely koloniális életünk egyik fő, fiatalokat toborzó mozgalma és kifelé a leglátványosabb magyarságot surgárzó tevékenység.

Azért kell Györgyit éppen most újból föllemegetnünk, mert mindez újból egyik csúcspontjához érkezett: a **VIII. Dél-amerikai Magyar Néptáncfesztivál** megtartásához.

Már rövidebb 1948-beli megérkezése után megkezdte foglalkozását az emigráns magyar családok gyermekeivel. Privát otthonában tornát tanított. Nagy elismerést keltett a kolóniában a nagy évzáró ünnepélyekkel, amelyeket színházakban rendeztek férjével, Graul Robival, aki a *Gamulam* gyárában készítette ezen alkalmakra a jelmezeket. Az éppen meginduló **cserkészmozgalomban** szintén kivette részét. Már az első cserkészszálon tanította az elsőbálos leányokat lépegetni, meghajolni... Betanította az évi hagyományos **Palotás** táncot, valamint később a látványos **Körmagyart** és **Erdélyi fejedelmi táncokat**. Sokan vele tanultak meg keringőzni. Tanítványai közül sokan már nagyszülők...

Az utolsó családi kép (Cserkészszál 2003). b.-j.: unokái Kerekes Miki, Kerekes Marci, leánya Mónika, veje Bonapartian Juan, leánya Trixi, unokái Bonapartian Dani és Bonapartian Edi (unoka Kerekes Cili éppen Magyarországon tanult).

Legnagyobb büszkesége azonban az 1956-ban megalapított Buenos Aires-i magyar táncsoport volt, amely 1959 óta **Regös** név alatt még a mai napig is él és működik. Az összes unokája nemcsak részt vesz ebben, hanem hathatósan viszi tovább az örökséget. Ilyen gazdag élet után távozott 83 éves korában.

Györgyi nénink személyesen már nem lesz jelen se Cserkészszálon, se a táncbemutatókon. De azt tudjuk, hogy mindig velünk lesz, emlékünkből, és még a túlvilágról is örömmel fogja figyelni gyermekeinket. Nyugodjék békében, mert - Bárány Béla atya szavaival - aki szeretetben élt, azt odaát is a Szeretet élteti. (HKZS)

József Attila: Szép csöndesen aludj

Szép este van. Szép csöndesen aludj.
Szomszédjaim is lefeküsznek már.
Az utcakövezők is elballagtak.
Messe-tisztán csegett a kő
meg a kalapács
meg az ucca, s most csönd van.
Régen volt amikor láttalak.
Dolgos kis karod is oly hús,
mint ez a nagycsöndű folyó.
Nem is csobog, csak lassan elmegy.
Oly lassan, hogy elaluszna mellette

a fák,
aztán a halak,
a csillagok is.
És én egészen egyedül maradok.
Fáradt vagyok, sokat is dolgoztam,
én is elaluszna majd.
Szép csöndesen aludj.
Bizonyosan te is szomorú vagy,
azért vagyok én is szomorú.
Csönd van,
a virágok most megbocsájtanak.

(A spanyol fordítást l. a SP 1.o.-on)

Budapesten is táncolnak...

A Corvinus Közgáz Néptáncgyűttes önálló estjét láthattuk április 21-én. Az előadást a Kozák Katalin és a Gáza zenekar kísérte.

A széles repertoárban helyet kaptak a sárközi, a kalotaszegi legényes táncok. Utána következtek a bonchidai táncok, majd egy lengyel tánc. Ez a Góral nevű tánc teljességében más, mint a magyar táncok, de nem kevésbé érdekes. Láthattunk román, cigány táncokat is. A műsort székelyföldi táncok zárták (Nyárádmagyarosi, Vajdaszentiványi, Nyárádsellyei és Marossárpataki). A profikon kívül egy erre az alkalomra összeszerveződött amatőr de nagyon lelkes csapat is táncolt gyönyörű ruhákban. Nagyon jó hangulatú, nagyszerű előadás volt.

Ezúton is biztatjuk a magyar táncok iránt érdeklődőket, hogy ragadjanak meg minden alkalmat és táncoljanak!

Uszokay Dorottya, Budapest

SZÉP ÉLETT, CSERKÉSZÉLETT

Cserkészvezetők kirándulása (július 3-4) A chascomúsi tó partja „remeg” a magyar hangulattól...

37 magyar cserkészvezető kétnapos kalandjáról nehéz írni, mindent átfogóan. Minden átélte perc figyelemre méltó volt. Mégis megpróbálom értelmesen elmesélni azt a gyönyörű élményt, amelyet - nem csoda! - újra a cserkészlétem tett lehetővé.

Hadd élvezzenek az aktív cserkészvezetőink! Hadd jöjjenek el azok is, akik nem járhatnak rendszeresen, hadd játsszanak vidáman, mintha megint őrsi tagok lennének... Ez alkalommal ez volt a körzet, ill. annak hattagú tisztí csoportja célkitűzése: **legyen egy vezetőnek szánt különleges kirándulás!**

Esős, rideg reggelrel jelentkezett ez a szombat. 7 autó rohogott az ismeretlen felé, karavánban, mert csak a szervezők tudták merre-hova... 37 magyar, egyenruhás, hátizsákos, minden korosztályú s rangú, 37 boldog emberke... A hangulat: leírhatatlan, mosolygós és várakozó...

Aztán a jelzés az autópályán: Chascomús... Szép, régi mezőváros ez, több mint száz éves jellegzetes épületekkel, sétányokkal, fásított utakkal, míg egyszerre egy erdő a nagy tó partján... Perceken belül féllászárig vízesek lettünk a lucskos magas füvektől - de ez nem számított, hisz élvezni jöttünk... Az eső is el-elállt, míg már észre sem vettük! Azonnal zászlót vontunk fel, elhangzott a napiparancs is, és utána egész napon át egyik a másik után a csoportos-vetélkedő játékok, népijátékok, népdalozás, forgószínpad és jópofa staféták! Olyan mindez, mint amikor kicsik voltunk! Sípoltak és menni kellett, őrsben, mint régen! És az őrsök - „Truco”, „Torta frita”, „Empanada”, „Dulce de leche”, „Choripán” - mulatságos csatakiállításokkal jelentkeztek nevetve. Hmmm - a mindig ízletes „kajálás” a szabadban: friss *milanesa*-szendvics, mandarin, majd tészta pörkölt, kimondhatatlanul finom „brownie à la Haller”, és az ivóvíz, ami - sós volt! De megittuk, néha cukros teává főzve (persze az is sós volt...)

Délután 18.30-kor már éjféle tömör feketeség ereszkedett le ránk: sötét, teljes sötétben fejeztük be a vad számháborúkat is! Majd elérkezett a cserkészélet legmélyebb, -romantikusabb és -hangulatosabb pillanata: a hagyományos tábortűz! Csodásan, szépen emelkedtek fel a lángok a nedves, kora esti

b.-j. és fentről lefelé: Salopek Gábor (USA), Szeley Cynthi, Zaha Tamás, Gröber Lisa, Kerekes Miki, Lányi András, Lovrics Csicsó, Lajtaváry András, Indaco Pablo, Zombory Andi, Lovrics Reni, Demes Sanyi, Collia Alex, Gröber Diana, Zaha Ilo, Papp Titi, Bonapartian Dini, Lovrics Alex, Szentiványi Ilona, Grabner Pisti, Bonapartian Edi, Szilvássy Lőrinc, Lomniczy Mátyás, Papp Gábor, Gorondiné Haynal Edith, Jeffrey Szofi, Haller Szofi, Haller Ines, Lovrics Konszti, Szentiványi Juci, Jeffrey Viki, Lomniczy Meli, Mihályfy Kinga, Lajtaváry Richárd, Dóry Kinga, Zólyomi Kati.

sötétségben. Körülültük a rituális sárgavörösen égő, illatos fatöncöskéket, és egy mindig felújuló létkör szereplői lettünk... Ízléses, vidám, változatos szertartás közepe felavathattunk 31 „Rover cserkészt”. A totemes jellegű ceremónia alatt minden Rover-jelölt új sűrű cserkésznakkendője átvételével együtt kapott egy „Rover nevet” is. Többen tűnődtek az átkeresztelésen, és kérdezték, miért kaptak ilyen meg olyan elnevezést... Mindnyájan hivatalosan megfogadták, hogy új szerepüket igenis vállalják, és a SZOLGÁLAT eszméjén el is gondolkodtak... A ködben úszó tó vizei elmelkedtek, és közben mi is azon, hogy milyen fogalom cserkészni lenni. Azon, hogy milyen természetesen viszonyulunk egymáshoz amikor a cserkészkereten belül töltjük együtt az időt... Azon, hogy ott lehettünk egy kupacban, az erdő szélén a meleg lángok karjaiban, és örülhettünk egymásnak...

Másnap reggel tágn nyílt ránk végtelen kékre az ég, de sajnos nem maradhattunk tovább. A chascomúsi „Atalaya” reggelizőben foglaltunk helyet az édes-ropogós *media-luna* (kifli) fogyasztásához, és zászlónk levonása s elpakolása után indulás. Irány: Olivos... Egyik autó a másik után hazavitte a nagy cementerdőbe a sajátosan megőrzött tanulságunk kincseit...

A cserkészháznál alig egy-két inkább kíváncsi szülő várt, hisz mindnyájan már nagyok, akik kirándultak. A záró sorakozó és Himnusz után még mindig nem röppent el a hangulat: ottmaradtunk *asado*-ra jó néhányan. Beszélgetés? De mennyire! Míg sütöttük a húst és vágtuk-mostuk a salátát létrejött egy „kiértékelő vélemény-zápor”:

- Nagyon jó volt!
- Rendszeresíteni kellene az ilyen jellegű cserkészfoglalkozást is!
- Így is lesz!

Jó munkát! Zólyomi Kati cst.

- „Nagyon élveztem a kirándulást és a velejáró tervezést veletek. Jó volt újból veletek dolgozni és mulatni. Tegnap szeretetkör alatt egész nosztalgikus lettem... Azt hiszem a gyerekek mind élvezték, legalábbis az én autómiban sokszor elhangzott, hogy milyen jó volt, és aztán többen is mondták, hogy hamar szervezzünk még egy ilyet.”

(Gorondiné Haynal Edith cst.)

- „De jó, hogy Haller Szofi, Gröber Diana és Zaha Ilo eljöttek... Nagyon jól alkalmazkodtunk és változtattunk a programon ott helyben: méta vs. játék; népijáték; hosszabb pihenő, stb.”

(Lomniczy Mátyás cst.)

- „Kedves tapasztalt vezetők! (Így nem mondom, hogy „öreg”...): naaaaaaaagyon élveztem, igazából. Ahogy mondja a dal: a „cserkész ő”-nek éreztem magam újra. Még huncutkodni is lehetett, mikor sípoltatok nem nagyon siettünk, hadd kiabáljon egy kicsit a vezető... Köszönöm!”

(Demes Sanyi st.)

Mikor táborba indul a cserkésziszt

Mikor táborba indul a cserkésziszt
Vagonokért futkároz a segédtsízt,
Sátort varr és csomagol az őrsvezető,
S aki semmit se csinál, a cserkész ő.

Mérföldeket gyalogol a cserkésziszt,
Vele együtt bandukol a segédtsízt,
Biciklivel karikáz az őrsvezető,
S aki autón, taxin jár, a cserkész ő.

Eső alatt elázik a cserkésziszt,
Vele együtt elázik a segédtsízt,
Eresz alatt bandukol az őrsvezető,
S aki esernyővel jár, a cserkész ő.

Nyers tejet reggelizik a cserkésziszt,
Forralt tejjel beéri a segédtsízt,
Tejeskávét szopogat az őrsvezető,
S aki dupla habost kér, a cserkész ő...

- „Kedves Mindenki! Nagyon szépen meg szeretném köszönni az „öregebb” cserkészeknek a nagy munkát a kirándulás megszervezésében! Igazán kellett egy ilyesmi nekünk... Olyan jó volt, hogy „másnak” és nem nekünk kellett mindenkit ébreszteni, vagy, hogy most nem mi sípoltunk és siettettük a tagokat, hanem most minket siettettek! Csinálhattunk tábortűzi számot! A szervezési súly nem a saját vállunkon volt, hanem „öreg” (de tapasztalt) vezetőkén! Ez igazán lazító volt részünkre. Ha kellett, akkor ránk is szóltatok!

Egy kis *regresión*-on estünk át: megint impulzív gyerekek lettünk! Meglepő volt a Rover-avatás is... waw...! ilyen meglepetés... (ezt is emlegették a kirándulás utáni *asado*-n! Egyesek sohasem képzeltek volna el ilyet, persze a nagyobbak sem!) - Az eső? Eshetett volna jégkő, nem rontotta volna el a hétvégünket! AZ BIZTOS! Nagyon klassz energia volt mindenben! Kösz a finom kaját! Remek egy ilyen Körzetivel számítani! Egy-egyetlen dolog, aminek talán egy páran örültünk volna: valamilyen „csendes perc”. Tekintve, hogy egy kirándulás alatt van egy bizonyos „szellem”, jó lett volna egy ilyesmi. Majd remélem élvezhetünk ilyet is valamilyen más programban! Kösz szépen!”

(Bonapartian Edi öv.)

- „Meg kell találjam újra a helyemet a cserkészetben... hogy azok az elvek és álmok, amik születtek bennem a Jubi-tábor szervezéssel (és jóval előbb is) konkrét valóságok lehessenek! Boldog vagyok, mert láttam egy Körzeti gárdát, aki dolgozik komolyan a cserkészetért és hisz abban, amit csinál! Remélem én is része lehetek. Jó volt újra felvenni a cserkészhátat, sokat tanultam... Remélem jó volt, hogy ott voltam és én is valamit adhattam. Jó munkát! Öle!”

(Collia Alex cst.)

Magyar szolidaritás tüze

Amint már tudjuk, az 1933-as gödöllői jamboree idején a Magyar Cserkészszövetség Magyar Szolidaritás Napot rendezett. Az előre megbeszélte napon cserkészeink tábortüzeit gyűjtötták egész Magyarországon és az elcsatolt területeken. A megbeszélte időben lobbantak fel a szolidaritás lángjai Gödöllőn, a Hargitán, a Tátrában, a Mecsekben, Szabadkán, a Bakonyban. Mindenfelé, ahol magyar cserkészek voltak. 2003 augusztusában a Külföldi Magyar Cserkészszövetség felújította e fontos kezdeményezést. Ennek nyomán otthon, a Kárpát-medencében, Kazahsztántól Honolulúig, Svédországtól Rio de Janeiróig, a föld minden magyarok által lakott részén fellángoltak a tábortüzek, vagy gyertyácskák.

Ma már az évi munkatervünk állandó része a Magyar Szolidaritás Tüze. Kérjük csapatainkat, az idén is valósítsák meg e tervet. Az eddigi tapasztalatok alapján kérjük, hogy a gyertyaláng vagy a tábortűz mindenhol a helyi időszámítás szerint **augusztus 20-án este 21 órakor lobbanjon fel** a nemzetközi dátumvonalától nyugatra, tehát Új-Zéland, Ausztrália vonalától keljen útra és végigkísérve augusztus 20-át, Honoluluban aludják ki. Így, amikor Budapesten felroppennek a Szent István napi tűzijáték első rakétái, a Magyar Szolidaritás lángja már 11-12 órája

úton lesz és Honolulúig még ugyanannyi órai útja lesz hátra.

Valószínűleg nincs olyan időzónája a Földnek, ahol nem élnének cserkészeink és más magyarok, így csak szervezés kérdése a megvalósítás: Tábortűz Croydonban, Fillmore-ban, Los Angelesben, egy gyufavillanás a Hargitán, gyertyák a budapesti lakásokban, mécses Dunaszerdahelyen, tábortüzek Buenos Airesben, Caracasban, Sydneyben, Münchenben, Oslóban, Torontóban, Krasznahorkán, Calgaryban, New Yorkban vagy Körösmezőn. Azok, akik a budapesti tűzijátékot nézik, a felreppenő első rakétáiban lássák a magyar szolidaritás tüzeinek fellobbanását.

Kérjük a magyar szervezeteket is, **otthon és az egész világon**, akik még nem csatlakoztak az elmúlt három év alatt, tegyék meg most! A világot átölelő testvéri összetartozás kifejezése váljon hagyománnyá és legyen a magyar identitástudat egyik pillére. Kérjük a szervezeteket, egyházakat és személyeket, hogy részvételüket jelezzék E-mailen: corvinus@mountaincable.net

Jó Munkát!

Lendvai-Lintner Imre, cscst.,
Elnök, KMCSSZ
Magyaródy Szabolcs, cscst.,
Hunyadi Öcs. Mk., KMCSSZ

Népi dallam-kincs kapható CD-n!

A Dömötörné Kokron Margit Alapítvány egy 60 népdalból álló gyűjteményt adott ki CD lemezen, kottákkal és szövegekkel.

Ez a változatos, hiteles és szórakoztató gyűjtemény összekötő kapcsunk. Mert amikor az Észak- és Dél-Amerikában, Ausztráliában, Európában országokban a fellobbanó tábortüzek körül felhangzanak ezek a népdalok, gondolatban eltűnnek az elválasztó földrajzi távolságok. A szétszórtságban élők érzik, tudják, hogy összetartoznak. Ennek a kapocsnak a megerősítését szolgálja a „**Messzi tábortüzek**” lemez.

A gyűjtemény szerzője: Kokron Margó Budapesten született, hat éves korában hagyta el szüleit Magyarországot. Svájcban, Chilében, Braziliában nevelkedett. São Paulóban lett cserkész, aztán egész életét a külföldön felnövő magyar fiatalok nevelésének szentelte. Működésének legkimagaslóbb teljesítménye népi értékeink tanulmányozása és továbbadása lett. Közülük 2000 népdalunkat ismert és feladatának tekintette azok rendszerezését, közreadását. Korán bekövetkezett haláláig ennek a gyűjtésnek mintegy negyedét tudta rendszerbe foglalni és kiadásra elkészíteni.

Az 1600-as évekből származó virágénekek, a kuruc kori dalok, a világháborús katonanóták, a felelgetős balladaszerű énekek meg a jólismert négyesoros népdalok mind megtalálhatók itt.

Előadják kiváló népi énekesek és a Bececs együttes zenészei Magyarországról, akik eredeti népi hangszerek: hegedű, brácsa, doromb, hatluku furulya, cimbalom, bőgő mellett használtak tárogatót, sőt gitárt is. (Papp László -USA - ismertetője nyomán HKZS). A CD lemez a hozzátartozó füzettel együtt kapható: Benedek Mária, R. Gutiérrez 2024, 1636 Olivos, Bs. Aires - (011) 4799-2527 mbenedek@arnet.com.ar vagy GMDomotor@aol.com címen lehet megrendelni - Ara: US\$ 20, vagy 60 arg. Peso

Jubi-tábor beszámoló - orvosi szempontból (1. rész)

„Nosztalgias” cserkészszere-tettel irt nekünk a tábor orvos-gédtisztje, Dr. Bund Zsuzsanna, és úgy véltük érdemes elolvasni és így még egyszer visszaidézni a tábor érdekességeit...

Azt hiszem, hogy a pereirai segédtiszt tábor volt az utolsó tábor, amiben részt vettem, vagy a San Luis-i, nem emlékszem. Nagyon régen nem találkoztam egy magyar cserkésztestvérrel sem - egész mostanáig: a Jubi-ban...

Theász Kuki felkeresett egy pár évvel ezelőtt és feliratkoz-tatott a Dél-Amerikai Magyar Hírlapra, azóta tudtam valamit az itteni magyarokról, de nekem Mar del Platáról Olivos mégis nagyon messzinek tűnt. Mikor megszűnt az újság és később az új szerkesztők rám gondoltak és elküldték az Argentínai Magyar Hírlapot, nagyon megörültem. Így történt, hogy mikor telefonáltam, Trixi vette fel a kagylót, nagyon kedves volt hozzám, nagyon megható, és úgy éreztem, hogy a semmiségből újra „valaki” lettem a magyarok között! Nagyon hálás vagyok ezért Kuginak és Trixinek.

És meghívtak, hogy vegyek részt a Jubi-táborban! Nagyon meglepett, mert évek óta nem kaptam semmilyen ilyen táborozási meghívást. Habozás nélkül, nagyon meghatóan rögtön feleltem, hogy megyek. Az emlékeim, az élményeim, azt hiszem, mint mindenkinek, nagyon szépek voltak, de tudtam, hogy nem lesz könnyű, mert az idő elmúlt, sokkal idősebb vagyok, egy nagy erőfeszítésről van szó, és egy nagy felelősség lesz a tábor orvosának lenni! Megbeszéltem a férjemmel, az orvosommal, a

gyerekeimmel és mindenki azt mondta: „menjél”.

Meg kellett magyarázni nekik, hogy mit jelent a Jubi-tábor és hogy milyen felejthetetlen élmények vannak bennem, és hogy mit jelent „magyarul cserkészkedni”. Az unokáim velem akartak menni (de nekik előbb meg kell tanulni magyarul!). (Segíthetünk? ZK)

Így kaptam a feladatot és a felelősséget! Már volt tapasztalatom a régi táborokból, hogy akármi történhet, és különösen akartam készülni erre. Esembe jutott, amikor Kesserű Judit 5 darabra törte a bokáját, amikor egy lánynak vakbélgyulladás volt és vissza kellett küldeni Buenos Airesbe, amikor egy vágást be kellett varrni, és amikor valaki átmászott egy tuskedróton és megebesült, stb...

Még azt kell megjegyezmem, hogy nagyon jól esik magyarul beszélni (ezt Csasztek Zsuzsi is kiemelte! ZK), mert amióta meghaltak a szüleim nem beszéltem annyit magyarul, mint a táborban!

Elkezdtem tervezgetni és megszervezni, hogy mi lehet fontos, hogy ne felejtsek el semmit. E célból készítettem mindenkiről egy *ficha médica*-t, egy egyéni orvosi nyilvántartó lapot, azzal a gondolattal, hogy mindenki beadja saját adatait, amelyek szükség esetén mindig kéznél lehetnek, és ha kell máris tudható az egészségi előélete. Azt is meggondolni, hogy milyen orvosságot kellene vinni, hogy fel legyünk készülve minden eshetőségre.

Mindent időben beküldtem a központba, és kezdtem az egyen-

ruhámát és a tábori cuccokat összeszedni. Szerencsére 2005-ben a plátanos összejövetelen (a 39. sz. lcs. évfordulóján) már találkozhattam egy pár ismerős „nagylánnyal” (mert ugye az idősebbek „nagylányok” vagyunk, a fiatalabbak és a középkorúak a „lányok”, és a gyerekek a „kislányok”). Nem vagyok én öregcserkész, bár a csontjaim mást mondanak... Észrevettem, hogy majdnem mindenkinek hasonló gondja volt az egyenruhával úgy, mint nekem, minden szépen meg volt őrizve -- de nem fértem bele... A tábori cókómókat újra el kellett készíteni, nem túl sok dologgal, nehogy nehéz legyen cipelni a hátizsákomat. Mikor mindent elkészítettem nem fért bele még a fele sem, de egy-két holmin kívül mindent begyömöszöltem. Amire viszont nem voltam elkészülve (tudtommal senki sem...) az az éjjeli nagy hideg, ami aztán a táborban volt. (Szerencsére Miskolczi Dóra kisegített egy kölcsönadott pokróccal!) Mikor megkaptam az anyagot és az utasítást, hogy tábori jelmezt kell varrni, az is egy fejtörés volt, utolsó percben készítettem! Mert akkoriban nagyon kevés volt az időm. (Most szerencsére már egy hete nyugdíjas vagyok és ráérek ezeket az emlékeket leírni!)

Hajnali 4 órakor indultam La Braváról, hogy 10-re Olivosra érjek! Mondhatom, nagyon megható, hogy milyen rendesen és figyelemmel viselkedett az egész csapat, hogy pakoltak mindent fel a buszra, le a buszról, fel a teherautóra és onnan le a kijelölt helyre. Persze én is részt vettem, vigyáztam az elsősegély dobozokra - és élveztem.

Nem sok munkám volt eleinte, de amint múltak a napok és a hideg éjszakák, váltakoztak az esős és a meleg napok: megjelentek a torok- és fejfájások, a napégések, a tüskék és a vágások. Pár hasfájás és egy bokaficam volt az egész tábori orvosi teendő. De nem voltam egyedül, mert San Martínban van egy remek kórház és mind a kétszer, amikor szükségem volt egy más véleményre, mindent megtettek, amit kértem és nagyon kedvesek voltak hozzánk. Szerencsére ott volt Kesserű Gábor és egy bari-lochei házaspár is, akik bevitték minket a városba.

Az elsősegély sátor a széltől mindig **összedülési veszélyben** forgott... De a fiúk mindennap kihúzták a köteleket; a mellette folyó patakából pedig jó hideg víz volt a sebmosáshoz, és ez volt az „ásványvíz” az orvosság beszédéhez. Mindig kaptam segítséget. A gyerekek, fiúk-lányok nagyon aranyosak voltak, mindig kedvesek, néha aggód-tak, de tisztelettel és szépen beszéltek magyarul.

Mindezen kívül konyhasegéd voltam (mint majdnem az egész programtörzs...) El lehet mon-

dani és le lehet írni, milyen jól készítették az ételt, milyen finom és bőséges volt minden. Csajka (Tamás cst. a Felvidékről) sok-szor „repetára” is hívott. Mindig különböző kosztot készítettek! Minden rendben volt és sokan segítettek. Csasztek Zsuzsi korán reggel kelt fel reggelit készíteni, mindig jókedvvel, úgy, mint Kiss Gábor, aki hozta a vizet a teához, majd tüzet készíteni, kenyeret vágni és lekvárral bekenni! Azt hiszem mindenki élvezte. És mit mondjak a sorakozóról, a Himnusz énekelni: nagyon megható volt, még könnyezni is kellett néha. A cserkészinduló és a sok népdal – amit újra meg kellett tanulni, mert már régen volt és elfelejtettem. És mikor megérkezett Kesserű Judit! Soha sem fogom őt elfelejteni, nagyon jó vezérem volt! Mikor együtt fényképeket készítettünk a nagylányok, és mindenki visszaemlékezett, hogy kívül és milyen őrbe tartozott! A tábor tüzek mindig visszaemlékezettek az elmúlt táborokra. Mindenkinek sok köszönet ezekért az élményekért!

Írhatnék még sokkal többet, de mivel a számok mozgatják a világot, én is egy párat feljegyeztem. Főképpen azt az információ-t, amit a *ficha médica*-ból szedtem össze, no de más dolgokat is, mert ezeken majd lehet egy kicsit elgondolkozni...

Jó munkát!

Dr. Bund Zsuzsanna st.
Mar del Plata

(Zsuzsi kutatása eredményét és annak statisztikai kiértékelését a következő HUFIV-ban közöljük, mert ez külön fejezet egymagában! ZK)

A KMCSSZ Központi Akadályversenye

Kitört a forradalom! Maléternek benzinre van szüksége!

36 óra hosszát északnyugat New York államban lélekben újra 1956-ban Budapesten jár-tunk. Cserkészeink átéltek szüleik, nagyszüleik életre szóló történelmi pillanatait. Május 27-én a Sík Sándor Cserkészparkban a Külföldi Magyar Cserkészszövetség megtartotta az ideai Lendvai L. Béla akadályversenyét 230 résztvevővel (USA és Kanadából, három korosztályból, fiúk és lányok, 10-18 évesig). A keret ugyan az 1956-os szabadságharc eseményei adták, de hangsúllyal az érzelmi hangulatra. A Fillmore-i erdők visszhangoztak a „Rákosi a Dunába, Nagy Imre a kormányba” és hasonló szövegű jelszavaktól. A diákok meghallgatták Nagy Imre beszédét és egy helyszíni közvetítést a Kilián laktanyából. „Maléternek benzinre van szüksége, cserkészek, egyetemisták hozzatok üzemanyagot!” Cserkészeink három korosztály-pályán tudásukat és leleményességüket mutatták be,

amíg üzemanyagot is gyűjtöttek Maléter részére...

Később szomorú hangulatban táborúzt körül hallgatták Illyés és Márai verseit, amelyek a szabadságharc alkalmával íródtak.

Táborzásnál, amikor az egyik főszervező azt mondta, hogy most kisorsoljuk, hogy ki hova fog kivándorolni: Ausztráliába, Dél-Amerikába vagy Észak-Ameriká-

ba, a fiatalabb cserkészek hirtelen megriadtan néztek vezetőjükre: a bizonytalanság érzelmei felvillantak előttük. De a végén mindenki oda ment vissza haza, ahonnan jött.

Az akadályverseny alatt a cserkészek átélhették a szabadságharc világraszóló hírét, történelmi hatását és jelentőségét a szovjet birodalom hanyatlásában, és hogy ennek is köszönhető Magyarország mai szabadsága, önrendelkezése.

HUFIVhahaha

ABSZOLÚT VICEK

Ki az abszolút optimista?
Aki utolsó pénzzel
pénztárcát vesz.

Ki az abszolút sovány?
Aki elől szappanozik, és
hátról habzik.

Ki az abszolút szerencsétlen?
Az, aki magába zárkózik és nem
találja meg a kivezető kulcsot.

Ki az abszolút lusta?
Aki kipihen magát,
mielőtt elfáradna.

Két fakír ebéd utáni sziesztáját
tölti a szöges ágyon.

- Délután ötre a fogorvoshoz me-
gyek - mondja az egyik.

- Már megint a fogorvoshoz? -
néz rá megbotránkozva a másik.
Hát neked csak az élvezeteken
jár az eszed?

SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK)

KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(... amelyek közt még a HUFIV-olvasók is találhatnak
inyükre valót!) Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra

SZEMELVÉNYEK

- 1599 Pohárnok Jenő: Szent István király
- 2976 Csomor Lajos: Ófelsége a Magyar Szent Korona
- 3111 Csomor Lajos: Magyarország szent koronája
- 2643 Kocsis István: A Szent Korona tana, múltja, jelene és jövője
- 3057 Benda Kálmán – Fügedi Erik: A magyar korona reménye
- 2984 Wittlin, Alma: Izabella (a katolikus királynő)
- 3251/2/3 id. Dumas, Alexandre: Gróf Monte Cristo I.II.III.
- 3254 Buck, Pearl S.: Az anya
- 3401 Kellér Andor: Az élet édes tarkasága (Író a toronyban – A rulettkirály - Gály Lajos életregénye)
- 3463 Horváth Lajos dr.: Háromezer kilométer Afrikában
- 3525 Euripidész: Tíz tragédia
- 3947 Grimm legszebb meséi
- 3707 Dadányi György: Mosolygó veszedelem
- 4401 Kellér Andor: Zöld gyp, zöld asztal (Szemere Miklós játékos élete)
- 4698 Sisa István: Nemzet határok nélkül
- 5199 Agoston Vilmos (szerk.): Autonomia – kihívás és/vagy megoldás (magyar és angol szöveggel)
- 5200 Weörös Sándor: Weöröstől Weörösről
- 5201 Simonyi Péter: Ne sírjátok versek
- 5202 Pilinszky János: Összegyűjtött versei
- 5203 Benke József: Az arabok története

Videokazetták

- VK-131 István, a király (rockopera)
- VK-327 Sacra Corona (A Szent Korona legendája)
- VK-340 Julianus (TV-ből felvéve) fekete-fehér
- VK-341 Észak felé! Dél felé! 1938-39. 1941. Történelmi film-dokumentáció
- VK-342 Magyar Állami Népi Együttes

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar